KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 15.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre

København, Søndagen den 12. April 1891.

IV. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Berättelser från Finland.

Af

Daniel Sten

(Ina Lange).

Daniel Sten er tilvisse ikke ubekendt for vore Læsere, burde ikke være det for en eneste.

Da for cirka seks Aar siden den første Samling *Berättelser från Finland:* „*Från Ödebygder och Skär*“, signeret *Daniel Sten*, udkom, vakte de stor og berettiget Opsigt. „Politiken“ gjorde os Danske opmærksomme paa dette meget lovende Talent og aftrykte en lille Fortælling (om jeg mindes ret var det „Frost“), der ved sin ejendommelige Friskhed forbunden med den det finske Folks haabløse Resignation, der som en Grundtone gaar igennem alle disse Skildringer, og ikke mindst gennem „Frost“, lod os ane en Forfatter, hvis digteriske Begavelse og ærlige Stræben altid vilde vinde Venner baade hjemme i Finland og i Nordens øvrige Lande.

Det blev imidlertid snart bekendt, at Signaturen *Daniel Sten* var et Pseudonym, og at Forfatteren var en Kvinde, der levede her midt iblandt os, at Operasanger Algot Langes begavede Hustru, Ina, født Forstén, der allerede var bekendt som et Talent af Rang paa Musikens Omraade, var Forfatter til disse opsigtsvækkende Skildringer.

Det ejendommelige for dette oprindelige Forfattertalent er en betagende Kraft, en Kraft saa vældig, at den undertiden kan synes brutal; ti Ina Lange bevæger sig ikke paa Overfladen eller holder sig tæt ved Land, hvor Vandet er roligt og hvor man altid kan sé Bund, nej, hun elsker det dybe, det bevægede Hav; hvor Menneskelivets Bølger gaar højt i Storm og Uvejr, der tumler hun sig som i sit rette Element. I Besiddelse af et psykologisk Skarpblik, der ikke er almindeligt, formaar hun i høj Grad at fængsle sine Læsere, idet man hele Tiden har Fornemmelsen af i alle hendes Bøger at blive ført sammen med *virkelige* Mennesker og ikke Fantasifigurer, Mennesker for hvem vi faar Interesse, hvem vi lider med og glædes med, Mennesker, der præger sig fast i ens Hukommelse og bliver der som gamle Bekendte, hvem vi altid mindes selv om Aarene trænger sig imellem.

Og denne Forfatter elsker de smaa i Samfundet. Ikke saaledes, at hun idealiserer Fattigfolk, nej, langt fra, men hun forstaar dem og deres Tankegang, hun gransker deres daglige Liv med en Forfatters inkvisitoriske Blik og med en Kvindes Medfølelse. Hun tildækker ikke deres Fejl og svage Sider eller fremstiller disse som Dyder, tværtimod, men trods det, at hun sér Fejlene og viser os andre dem, saa lærer hun os dog altid at faa Sympati med hendes Yndlinge. Skulde der rejses en Indvending mod Fru Ina Langes Produktion, saa kan det ene og alene være den, at hun er tilbøjelig til at kaste et Skær af Romantik over sine kraftigste og mest virkelighedstro Figurers Situationer, men denne Indvending maa aldeles ikke betragtes som en Dadel; ti sagtens har Fru Lange Ret dertil: Suomis Døtre kan ikke maales med samme Alen som danske Bønderpiger, kan ikke bedømmes efter samme Forudsætninger.

Fru Ina Langes 2den Bog og, det tør vel siges, hendes betydeligste, udkom et Aarstid efter. Den bærer Titlen „Sämre Folk“, og den vakte stor Opsigt i Forfatterindens Hjemland, i Sverig og her i Danmark. Der er bleven sagt om denne Bog, at man skulde tro, den var skreven af en Mand. En tvivlsom Ros, men dog en Anerkendelse i vor Tid, da Kvinden endnu trods al Stræben, al Kamp for Individualitet ikke er kommen videre end til at lignes ved Manden, naar hendes Arbejde er godt. „Sämre Folk“ havde sine begejstrede Tilhængere og sine ivrige Modstandere. Desværre er den aldrig bleven oversat paa Dansk — det første Afsnit af den har dog staaet i „Tilskueren“, og efter at have læst det, ventede man med Utaalmodighed paa den hele Bog.

I Steden for en Oversættelse af „Sämre Folk“ kom der saa paa Dansk: „En Skæbne“, en dygtig skreven Bog, der blev velvillig og anerkendende modtaget af Kritiken.

Saa skrev Fru Lange i Mellemtiden en Del mindre Ting, samt en større Fortælling: „*Luba*“. (Denne sidste udkommer om kort Tid i dansk Oversættelse paa Salomonsens Forlag.)

Det er nogle af de mindre *Berättelser*, udkomne paa Hæggströms Forlag i Stockholm, som særlig denne Anmeldelse gælder.

Den første af Fortællingerne: „Hvart femtionde år slår en blomma ut“ har nys under Navnet · *Kærlighedskaktusen* staaet i „Illustreret Tidende“. Det er en smuk og rørende skønt ingenlunde sentimental Historie om en gammel Kvinde, der, da hun er nær de halvfjerds, mødes med sin Ungdomsven for at sé staa i Blomst den Kaktus, han for halvtredsindstyve Aar siden gav sin Hjærtenskærs Veninde til Tak, fordi hun havde bragt Breve dem imellem. Omstændighederne havde adskilt dem, men de var forblevne ugifte begge, og den gamle Kvinde, der i hans Øjne er ung og smuk som for en Menneskealder siden, vil nu forsøde hans sidste Dage.

Motivet er enkelt, men behandlet med saa megen Humor og Følelse, at Fortællingen er bleven en sand lille Perle.

Mot afton och *Natt* er to Fortællinger,